

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. Vlastou Suchanovou, advokátska kancelária, Podzámska 32, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 ústavy a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 31/2019 z 9. apríla 2019 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie v štádiu súdneho konania, a to pre obzvlášť závažný zločin nedovolanej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa ustanovení § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, kde bol sťažovateľ do väzby vzatý s odkazom na ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Tp 90/2017 zo 6. júna 2017 v spojitosti s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 52/2017 z 23. júna 2017.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ dôvodí: *„Po ukončení prípravného konania bola Krajskou prokuratúrou Nitra, Damborského 1, 949 01 Nitra pod č. [REDAKOVANÉ] podaná obžaloba dňa 3. 5. 2018 podľa § 234 ods. 1 Tr. por.. V danej veci po doručení obžaloby prokurátora prebiehajú hlavné pojednávania s tým, že som viackrát požiadal súd a v čase prípravného konania prokurátora, o prepustenie z väzby na slobodu, kde som, či už počas celého prípravného konania, ako aj počas hlavného pojednávania, rôznymi podnetmi na orgány činné v trestnom konaní, sa snažil vysvetliť a poukázať na nezákonnosť mojej väzby, ako aj na nezákonnosť môjho ďalšieho zotrvania vo väzbe po predložení obžaloby súdu.“*

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej uvádza, že naposledy o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 4 T 52/2018

z 21. marca 2019, ktorým podľa ustanovenia § 79 ods. 3 Trestného poriadku jeho žiadosť zamietol, pričom o sťažnosti podanej proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu rozhodol krajský súd namietaným uznesením, ktorým sťažnosť podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

5. Sťažovateľ prezentuje v ústavnej sťažnosti svoje stanovisko o ústavnej nekonformnosti namietaného uznesenia krajského súdu, dôvodiac: *«Vo svojej sťažnosti som presne zadefinoval v čom vidím nezákonnosť mojej väzby, pričom KS Nitra vo veľmi strohom odôvodnení rozhodnutia, napriek mojej námietke, že podľa § 79 ods. 2 Tr. por. je súd povinný skúmať v každom období trestného stíhania (teda aj súdneho konania), či dôvod väzby trvá alebo sa zmenil.*

Súd ustálil, že v súčasnosti som trestne stíhaný pre konkrétny obzvlášť závažný zločin, ktorého som sa mal dopúšťať kvalifikovaným spôsobom podľa § 138 písm. b) Tr. zák. teda po dlhší čas, a v zmysle § 138 písm. j) Tr. zák. na viacerých osobách a že z doposiaľ vykonaného dokazovania možno mať za to, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní v tejto trestnej veci sa chýli k záveru a teda k rozhodnutiu v merite veci. K mojím dôvodom sťažnosti v podstate Krajský súd uviedol... „Skutočnosti, ktoré uvádzal obžalovaný v dôvodoch podanej sťažnosti, nadriadený súd nepovažoval za právne relevantné z pohľadu posúdenia dôvodnosti súčasného trvania väzby, resp. za také, ktoré nekorešpondujú s objektívnymi faktami. Z toho dôvodu sťažnosť obžalovaného ako nedôvodnú zamietol.“

S takýmto rozhodnutím odvolacieho súdu sa v žiadnom prípade nemôžem stotožniť, pretože absolútne sa nezaobrá kvalifikovane mojimi sťažnostnými námietkami a vnímam ho, ako porušenie čl. 17 ods. 2 prvej vety Ústavy SR, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR, čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, čl. 5 ods. 4 Dohovoru, a čl. 6 Dohovoru.»

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti konkretizuje svoju námietku o nedostatkoch odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu, argumentujúc takto:

„K vecnej stránke, v ktorej vidím porušenie mojich práv udávam.

Nezákonnosť väzby som vzhliadol v nasledovnom:

1. Uznesením sudkyne pre prípravné konanie OS Nové Zámky 2 Tp/90/2017 zo dňa 6. 6. 2017 v spojitosti s Uznesením KS Nitra č. k. 4 Tpo/52/2017 zo dňa 23. 6. 2017 som bol vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por... Až na základe prípisu predsedu KS Nitra pod Spr 201/19 zo dňa 26. 2. 2019, ktoré mi bolo následne doručené som sa preukázateľne dozvedel, že sudkyňa pre prípravné konanie, a to J [REDACTED] je dcérou predsedu senátu 4 Tpo/52/2017, a to [REDACTED], ktorý rozhodoval o mojej väzbe v odvolacom konaní. Námietku zaujatosti som voči [REDACTED] podal, avšak podľa vyjadrenia predsedu KS Nitra [REDACTED] už nie je sudcom Krajského súdu v Nitre.

2. Za ďalší nezákonný postup súdu a nezákonnosť väzby som považoval dôvod, ktorý spočíval v oneskorenom doručení žiadosti prokuratúry o predĺženie lehoty väzby, o ktorom návrhu sa rozhodovalo 15. 3. 2018, kedy som nemal ani zvoleného ani ustanoveného obhajcu a tým bolo porušené moje právo na obhajobu v zmysle § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

3. Za tretí dôvod nezákonnosti mojej väzby považujem, že zo strany prokuratúry nebola dodržaná lehota na podanie žiadosti o predĺženie lehoty väzby 20 celých pracovných dní pred uplynutím lehoty väzby (rozhodnutia OS NZ 12 Tp/31/2018 z 15. 3. 2018 v spojitosti s uznesením KS NR 4 Tpo/17/2018 z 27. 3. 2018) - lehota väzby predĺžená do 3. 6. 2018.

Prvostupňový súd moje argumenty, na základe ktorých považujem väzbu za nezákonnú vyhodnotil v tom smere, že voči všetkým rozhodnutiam, ktorými sa rozhodovalo o obmedzení mojej osobnej slobody boli podané sťažnosti, o ktorých rozhodovali odvolacie súdy a následne všetky prijaté rozhodnutia sú právoplatné a neboli aktuálne zrušené a preto nemožno ustáliť, že sa jedná o nezákonné rozhodnutia a súdu neprináleží opätovne skúmať a prehodnocovať rozhodnutia, ktoré neboli dosiaľ zrušené. Vo vzťahu k mojej námietke zaujatosti [REDACTED] súd uviedol, že o sťažnosti obžalovaného nie je príslušný rozhodovať Okresný súd Nové Zámky. Ďalším dôvodom, pre ktorý nebolo mojej žiadosti o prepustenie z väzby vyhovené, je obava, že by som v prípade prepustenie z väzby na slobodu mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti s poukazom na spôsob vedenia môjho predchádzajúceho života ako aj nepriamo na okolnosť, že sú voči mne vedené dve trestné stíhania, ktoré sa nachádzajú v štádiu

prípravného konania. V podstate nepriamo Krajský súd voči ktorému smeruje táto ústavná sťažnosť sa len jednou vetou zaoberal dôvodmi mojej sťažnosti a na jednotlivé otázky, pripomienky som nedostal kvalifikovanú odpoveď, ktorá by mi zaručovala aj právo na spravodlivý proces.“

7. Argumentačnú líniu svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ uzatvára námietkou, že sa krajský súd pri rozhodovaní o jeho väzobnej veci obmedzil iba na tzv. „písomné konanie“ bez možnosti osobnej účasti sťažovateľa, ktorý je toho názoru, že si náležité preskúmanie dôvodnosti jeho väzby vyžadovalo jeho osobný výsluch.

8. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a s čl. 2 ods. 2 ústavy a práv na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, predmetné uznesenie krajského súdu zrušil a prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu a priznal mu tiež primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených práv druhostupňovým rozhodnutím krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti väzobnému rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie sťažovateľa, že sa krajský súd ako súd druhostupňový nezaoberal jeho námietkami, ktoré predostrel v podanej sťažnosti, kvalifikovaným spôsobom.

14. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného

na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

16. Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby, kde je predmetom preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania väzby, tak ako je tomu v prípade sťažovateľa (preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu), poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, nie však čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý je aplikovateľný na prvotné štádium rozhodovania o väzbe (primárne rozhodnutie o vzatí do väzby). Vzhľadom na uvedené kvalifikuje ústavný súd čiastkovú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom námietky a obsahom dotknutého článku dohovoru ako zjavne neopodstatnenú (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 581/2015).

17. V prípade námietky porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Ustanovenie čl. 6 dohovoru pritom predstavuje z hľadiska jeho pôsobnosti, výkladu a aplikácie jeden celok. Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru sa preto tiež týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Vzhľadom na uvedené ústavný súd kvalifikuje čiastkovú námietku porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením

krajského súdu pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom námietky a obsahom dotknutých článkov ústavy a dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.

18. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd, vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity, vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

19. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, resp. odpovedať na otázku, či malo, resp. nemalo byť žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhovené. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či sú odôvodnenie namietaného uznesenia, ako aj súdom zvolená interpretácia aplikovanej právnej úpravy ústavnoprávne akceptovateľné.

20. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania

o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015).

21. Zohľadňujúc východiská uvedené v bodoch 18 až 20 odôvodnenia tohto uznesenia a tiež sťažovateľom prezentované námietky, ústavný súd preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, pričom pri jeho hodnotení vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a druhostupňové konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Ústavný súd vo svojej judikatúre, a to aj vo vzťahu k väzobným veciam (IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08, III. ÚS 461/2015), uvádza, že odôvodnenie uznesenia druhostupňového súdu odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v tej istej veci možno považovať síce za krajnú, no ešte stále ústavnoprávne akceptovateľnú alternatívu odôvodnenia.

22. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu v spojitosti s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia okresného súdu a zistil, že krajský súd svoje rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa odôvodnil uvedenými skutkovými a na nich nadväzujúcimi právnymi závermi. K splneniu hmotnoprávných predpokladov väzby bolo v odôvodnení väzobného rozhodnutia poukázané na vykonané dokazovanie, a to na výpoveď špecifikovaného svedka uskutočnenú na hlavnom pojednávaní, listinné dôkazy (zápisnica o domovej prehliadke), ako aj výsledky znaleckého dokazovania, ktoré podľa názoru konajúcich súdov prezentuje dôkaznú situáciu v rozsahu podporujúcom splnenie jedného z aspektov materiálnych

podmienok väzby, a síce že zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý je trestné stíhanie vedené, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že ho spáchal sťažovateľ a ostatní spoluobvinení. V rámci posúdenia splnenia ďalšieho z aspektov hmotnoprávných podmienok väzby prezentovali konajúce súdy, konkrétne aj samotný krajský súd, konkrétne skutočnosti, ktoré podľa nich u sťažovateľa opodstatňujú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. V tejto súvislosti boli v odôvodnení oboch rozhodnutí akcentované osobitné okolnosti vyšetrovanej trestnej činnosti, keď vyšetrovaná trestná činnosť mala byť páchaná po dlhšiu dobu formou tzv. dílerských aktivít sťažovateľa, ktoré mali byť prerušené až obmedzením jeho osobnej slobody v dôsledku posudzovanej väzby. V tomto kontexte bolo tiež poukázané na predchádzajúci spôsob života sťažovateľa signalizujúci jeho náchylnosť k páchaniu trestnej činnosti, keď bolo na základe odpisu z registra trestov zistené, že sťažovateľ bol opakovane súdne trestaný a súčasne sú proti nemu aj v aktuálnej dobe vedené dve trestné stíhanie v štádiu prípravného konania.

23. Vychádzajúc z informácií uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, bez toho, aby bolo potrebné tieto informácie ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu samy osebe dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky danosti dôvodov podporujúcich preventívnu väzbu sťažovateľa, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu. Je toho názoru, že sa v ňom krajský súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažnosti sťažovateľa, pričom odpoveď krajského súdu v tomto smere hodnotí ako vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre kvalitné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou aplikovaných právnych noriem [ustanovenia § 71 ods. 1 Trestného poriadku].

24. Ústavný súd sa oboznámil aj s časťou odôvodnenia rozhodnutí oboch konajúcich súdov, v ktorej okresný súd, ako aj krajský súd reagovali na námietky sťažovateľa týkajúce sa predošlej fázy väzobného rozhodovania (rozhodnutie o predĺžení lehoty trvania väzby sťažovateľa), keď podľa tvrdení sťažovateľa malo byť v označenom prípade porušené jeho právo na obhajobu a súčasne mala byť porušená zákonom predpísaná lehota

rozhodovania. Odpoveď konajúcich súdov, ktoré sťažovateľovi jasne vysvetlili, že jeho námietky v uvedenom smere už boli v minulosti riadne preskúmané a bolo o nich rozhodnuté, preto konajúcim súdom neprináleží sa nimi znovu zaoberať, kvalifikuje ústavný súd ako dostatočne náležitú a zároveň logickú, pričom konštatuje, že námietky týkajúce sa konkrétneho rozhodnutia, v spomínanom prípade väzobného rozhodnutia o predĺžení lehoty trvania väzby, mohol sťažovateľ prostredníctvom ústavnej sťažnosti uplatniť len vo vzťahu k tomuto konkrétnemu rozhodnutiu v predpísanej lehote určenej zákonom o ústavnom súde. Pokus sťažovateľa o konvalidáciu zmeškania zákonom predpísanej lehoty vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu prenesením námietok na ďalšie chronologicky nasledujúce rozhodnutie nemožno v žiadnom prípade akceptovať (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 431/2011).

25. Vo vzťahu k špecifickej námietke zaujatosti, ktorú sťažovateľ v rámci rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby uplatnil, krajský súd v namietanom uznesení uviedol, že okresný súd prejednávajúci trestnoprávnu záležitosť sťažovateľa v merite veci v prvom stupni a súčasne rozhodujúci o jeho žiadosti o prepustenie z väzby aktuálne pozostáva z osôb zákonných sudcov, ktorí nemajú žiaden vzťah k sťažovateľom označeným sudcom [REDACTED] a [REDACTED], ktorí rozhodovali o prvotnom vzatí sťažovateľa do väzby. Toto stanovisko krajského súdu, ktoré konajúci súd v namietanom uznesení zaujal, kvalifikuje ústavný súd ako náležité, logické a zároveň nepopierajúce zmysel a účel inštitútu vylúčenia v kontexte väzobného rozhodovania. Uplatnenie námietky zaujatosti v rámci väzobného konania má z temporálneho hľadiska svoje opodstatnenie v čase, keď subjekt, voči ktorému námietka zaujatosti smeruje, právnu záležitosť účastníka konania stále prejednáva. Účelom rozhodovania o námietke zaujatosti je totiž zabezpečenie nestrannosti rozhodovania a v konečnom dôsledku zabezpečenie spravodlivosti rozhodnutia. V konkrétnom prípade väzobného rozhodovania je spravodlivosť rozhodovania naplnená vecne správnym rozhodnutím o danosti dôvodov väzby. Je tak bezpredmetné zaoberať sa ex post námietkou zaujatosti týkajúcou sa v podstate predchádzajúcej fázy väzobného rozhodovania, keď sa o väzobnej otázke rozhoduje opätovne, v novom zložení súdu a predmetom rozhodnutia je práve posúdenie danosti dôvodov väzby.

26. Namietanému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ napokon vytyka aj to, že sa krajský súd obmedzil na rozhodovanie o jeho sťažnosti na neverejnom zasadnutí v tzv. „písomnom konaní“ bez možnosti osobnej účasti sťažovateľa. K danej námietke hneď v úvode ústavný súd poukazuje na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej už viackrát vyslovil, že v zásade sa v sťažnostnom konaní osobná prítomnosť obvineného alebo jeho obhajcu v konaní o väzbe nevyžaduje, ak ani prokurátor nie je pri rozhodovaní v druhom stupni prítomný (pozri napr. III. ÚS 135/08, III. ÚS 346/08, III. ÚS 600/2012, III. ÚS 425/2018). Súčasne ústavný súd pripúšťa, že je potrebné vždy zohľadniť konkrétne špecifické okolnosti veci, ktoré môžu aj v prípade druhostupňového väzobného konania signalizovať potrebu osobného vypočutia obvineného (pozri napr. sp. zn. III. ÚS 425/2018). Osobné vypočutie sťažovateľa bolo vykonané v prvom stupni okresným súdom, ktorý žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nevyhovel. Je zjavné, že obsah sťažnosti sťažovateľa je v podstate identický s obsahom podanej žiadosti o prepustenie z väzby a neodkazuje na žiadne také skutkové tvrdenia, ktoré by bolo potrebné preveriť osobným výsluchom sťažovateľa. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že absencia osobného výsluchu sťažovateľa v druhom stupni v danom konkrétnom prípade nemala negatívny vplyv na kvalitu preskúmania zákonnosti jeho väzby.

27. Vychádzajúc z čiastkových záverov uvedených v bode 23 až 26 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením čl. 1 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu konštatuje, že uvedený článok neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale je základnou ústavnou normou zakotvujúcou princípy, na ktorých je Slovenská republika budovaná a zároveň prostredníctvom nich (t. j. princíпов demokratického právneho štátu) v spojení predovšetkým s čl. 2 ods. 2 ústavy limitujúcou zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd. V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje

vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody podľa ústavy, prípadne práva zaručeného kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy, než článku garantujúceho základné právo alebo slobodu, možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat' len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody. Pretože ústavný súd nevyslovil porušenie žiadneho ústavou garantovaného základného práva alebo slobody, ani práva garantovaného kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, neprichádzalo do úvahy, zohľadniac už vyslovené závery ústavného súdu, ani vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú (obdobne sp. zn. II. ÚS 339/2015).

29. Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom jej rozsahu posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa ustanovenia § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

30. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019